

ται ἤρξατο κατὰ γῆς καθεζομένη, ἐπ' οὐδοῦ τοῦ πολυμήτου θαλάμου. Καὶ οἱ ὀλοφυρμοὶ μετ' ἐκείνων τῶν μινυρισμῶν τῶν περὶ αὐτὴν δμῶων ἀντήχουν ἀδινόν. Φεῦ! φεῦ! τίς ἐμοῦ πολυπαθέστερα, τίς ἡσθάνθη τόσας πληγὰς κατὰ τὸ στήθος, ὅσας ἐγὼ ὠφίσταμαι; οὐρανέ! ἴδε καὶ εὐσπλαχνίσθητι, ἴδε τὰ ὄμματά μου τὰ θνήσκοντα, τὰ χεῖλη μου τὰ ὠχρὰ, τὸ στήθος μου τὸ φθίνον, τὴν καρδίαν μου τὴν ἐξαντλουμένην. Οὐρανέ! ποῦ εἶναι ὁ θυμολέων Ὀδυσσεὺς καὶ ποῦ ὁ ἀγαπητὸς Τηλέμαχος εὐρίσκεται ἤδη; Ἄλλ' ἐὰν ὁ πόντος διεγερθῇ ἐναντίον του, ἐὰν ὁ βορρᾶς τὸν καταδιώξῃ, ἐὰν ἡ θύελλα ἐπισκίψῃ κατ' αὐτοῦ; Φεῦ! ὁ Τηλέμαχος μου ἀπώλετο, ἐπὶ κρημνῶν κατασυνετρίφθη... Ταῦτα ἔλεγε καὶ ἐν τέλει ἐφώνησεν ἐκεῖνο τὸ μητρικόν τὸ πλήρες πάθους, ἀγάπης καὶ στοργῆς «Οὐδέποτε ἤθελε φύγει καὶ σπεύδων, ἐὰν ἐπληροφορούμην τοῦτο, ἐὰν τὸ σχέδιον αὐτοῦ ἐμάνθανον, οὐδέποτε... ἐκτός ἐὰν ἤθελε νὰ μὲ ἀφήσῃ νεκρὰν, νεκρὰν.

*Εἰ γὰρ ἐγὼ πυθόμην ταύτην ὁδὸν ὀρμαίνοντα,
τῷ κε μάλ' ἢ κεῖν' ἔμεινε, καὶ ἐσσύμενός περ ὁδοῖο,
ἢ κέ με τεθνηυῖαν ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπε.*

(Οδ. Δ. 732.)

Ἀλλὰ τὸ μᾶλλον λυπηρὸν καὶ τὸ μᾶλλον αὐτὴν ταραττον εἶναι ἢ ὑπὸ τῶν μνηστήρων κατὰ τοῦ υἱοῦ της τεκταινομένη συνωμοσία, δολοφονία. Ἀλλὰ καὶ τὸ μᾶλλον ἀναδεικνύον αὐτὴν τὴν πᾶσχουσαν μὲν, μὴ καταβαλλομένην ὅμως, τὴν πολεμουμένην καὶ μὴ ὑποχωροῦσαν. Ἡ μοῖρα τὸ ποτήριον ὑπὸ τῆς πικρίας ἐστεμμένον προσέφερον αὐτῇ, αὕτη τὸ ἔλαβε καὶ κατ' ὀλίγον ἐξήντησε τοῦτο· ἡ τελευταία βάνις εἶναι ἡ παροῦσα. Ἡ πικροτέρα οὐχὶ καὶ θανάτιμος ὅμως. Ἡ τῆς Πηνελόπης ἀσπίς δὲν φέρει μὲν τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνης, τὴν κεφαλὴν ἐκείνην, ἥτις πάντα θρασὺν ἀπελθίου, ἀλλὰ φέρει ἐπ' αὐτῆς τὴν ἀρετὴν, τὴν ἀρετὴν, τὴν ὁποῖαν οὐδὲν τῆς τύχης βέλος διαπερᾷ. Καὶ ἰδοὺ ὑπ' αὐτῆς ἐμφορουμένη ἐνατενίζει ὅπου τὸ ὄμμα στρέφει ὁ ὑπὸ τῆς μητρὸς γῆς ἐγκταλιμπανόμενος, ἐνατενίζει πρὸς τὸν οὐρανόν